

DUBBEL SPEL

DUBBEL SPEL

mijnheer miller en de metafysica

&

Sjans!

**gedichten
martin carrette**

© 2016, deze editie 2018 by erven Martin Carrette & vzw de Scriptomanen
Coverillustratie: Core Pareja
www.scriptomanen.org
Contact: info@inter-actief.be

NUR 306

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

DUBBEL SPEL 1
mijnheer miller en de metafysica
gedichten

martin carrette

... maar omdat altijd een zwerm tovenaars om ons heen hangt die alles wat met ons te maken heeft veranderen en verdraaien, en naar hun smaak ombuigen, naar gelang het hun belijft ons te helpen of ons te gronde te richten...

(De Vernuftige edelman Don Quichot van la Mancha, Miguel de Cervantes Saveedra, vertaling Barber van de Pol, Polak en Van Gennep, Amsterdam (p. 254))

... Dit alles is bij de geletterden net andersom; die voorzien allemaal keurig, want ik wil niet zeggen knoeiend, op de een of andere wijze in hun levensonderhoud. (ib. pg 419)

... Ik bedoel dat je tegen de zeden van een bepaalde tijd niets met je verstand vermog en er ook geen slotsommen aan moet verbinden. Ik weet en ben ervan overtuigd dat ik betoverd ben en dat is voldoende voor mijn gemoedsrust; ik zou mij zeer bezwaard voelen als ik dacht dat ik niet betoverd was en het verdroeg lui en laf in deze kooi te zitten... (ib. p. 532)

INHOUD

MIJNHEER MILLER	10
mijnheer miller	
etymologie	
jutters	
er was eens	
kleine marine, prepuberaal	
CEO	
fiësta met jonggestorven dichter	
lepisma saccharina, een memento	
er is meer, Horatio	
(meta)fysisch	
strandfilosoof	
Dodekanesos	
de pet van Lennon, sixties revisited	
D.T., een hommage	
MOLENAAR	26
terwijl	
mediaromantiek	
ongenode gast	
vragen, bij Cap Blanc Nez	
te zijn of niet te zijn, zelfs Claus wist het (niet)	
vicieuze cirkel	
ars longa vita brevis I	
ars longa vita brevis II	
vallen	
zelfportret - kunstenaar, stervend	
imaginary good guy	
veronderstelling	
ROSINANTE	40
intuïtie	
ernstig geval van burgerlijke ongehoorzaamheid	

het paard pegasus
men moet de voortekenen lezen
is een harde diagnose daarom juist?
herinnering aan een libel
Adam en Eva
uitzondering
ook 's nachts gaat alles altijd maar door

DULCINEA

51

nachtelijke snelwegblues
bekering
chroniqueur stelt een vraag
korte studie van gemis
chimaera
en toch
uitsnede uit zomaar een dag
in paradisum
checklist voor geluk
botanische droom o.a.
museumbezoek bevordert het historisch besef
Rosetta
Orpheus
Therapeute
buurmeisje of moeder - 3 juni 2014
buurmeisje of moeder - 3 juni 1937 of zo
de stem is het moeilijkst
graf van een nostalgicus

DOLEN

71

poriomanie
leeuwen in Vlaanderen, het kan
nog vroeg in de morgen
meer mogelijkheden dan je zou denken
premonitie
imagine pierrot

Brussel, een sferbeeld
in duplo
chaostheorie, de dichter is een vlinder
een mens kan niet veel werkelijkheid aan
dunne grens
afwijking in de gewone orde der dingen
a tale told by an idiot

Noten

87

MIJNHEER MILLER

“ ... Ik wil niet meedoen aan deze gewoonte en niet jou, zeer dierbare lezer, bijna met tranen in mijn ogen zoals anderen doen, smeken de tekortkomingen die je bij mijn spruit bespeurt, door de vingers te zien of met de mantel der liefde te bedekken” (Woord Vooraf De Vernuftige edelman Don Quichot van la Mancha, Miguel de Cervantes Saveedra, vertaling Barber van de Pol, Polak en Van Gennep, Amsterdam, pg 8)

... Die Cervantes is al jaren een goede vriend van mij en ik weet dat hij bedrevener is in het maken van brokken dan van verzen (ib. pg 67)

mijnheer miller

mijnheer miller observeert, de wereld en zichzelf:

na de bui hangen er op ramen regendruppels,
elke druppel kent zijn richting op het raam
geen keuze heeft op een raam
een regendruppel

niet vallen kan niet, wind bestiert hun zwaarte
op ramen zijn regendruppels zo verdwenen
zelden laten regendruppels
blijvend sporen na

sporen zeggen meer over de staat der ramen
dan over regendruppels, ook zijn druppels
op een raam geen tranen
voor een bedroefd huis

niets hebben tranen gemeen met regendruppels
op een raam, behalve soms een eerste
oorzaak – dit is puur speculatief, leidt
alleen maar tot cliché beeldspraak

meligheid. zie, waar blijven nu de regendruppels
op de ramen? zo observeert hij,
mijnheer miller,
een der grootste filosofen.

etymologie

er is altijd een vloedlijn
altijd wrakhout oud
wier iets belaagt
de vaste grond

onder de voeten
alle sporen raken er
zoek meeuwen zijn
er van water

(zo zwijgen landinwaarts
's avonds de bomen)
tot één

zich verheft weer
zwerm wordt
weer klank

jutters

een petfles, plastic draagtassen, drijfhout,
een kinderschoen, piepschuim
op dit blad aangespoeld
als op een zondagmorgenstrand

zilt op de stille tong van de nacht nog.
een hond wie zich erom bekreunt,
snuffelend met de natte neus
van een schoen. The Real Thing, toch!

samenraapsel, scharrelhout van taal, dorst
als een dijk, als ruis. ongezouten
spreken de golven

gooien botten aan de tamme
honden. Great Taste
Zero Sugar!

er was eens

een wollen reus ligt op zijn zij en drijft
voorbij, het laat zich raden dat zijn kin
rust op zijn witte hand als op een kust,
hoog achter het bos drijft hij voorbij,

geen draden zijn te zien, hij is los. moet
nu de beuk erin, zeppelin, zeppelin?
er moeten verder landen zijn, zoals hij
vaart, voeten voor, zo zonder handen.

meteen drijft ook mijnheer de dichter
door, zeer sereen, tot knal! een val!
de wollen reus is opgelost,

het heeft zijn kop en plukken baard
gekost. maar mijnheer miller wou
de wolken in, zeppelin, zeppelin!

kleine marine, prepuberaal

strak in de bries als een boei, een oranje jekker,
waarin een jongen, van hooguit elf, immobiel
aan een vlakke die zich op- en uitrolt in plooiën
waarvoor geen woord dat oud genoeg is

bestaat. schuimtongen likken zijn rubberlaarzen.
in de verte kleine zeilen, roomwitte haaiëntanden,
verankerd in de lege lichtmuil van een zee
van kalm gebarsten blauwte, ragfijne

craquelures als in de vroegereeuwse schort
van een melkmeisje, dat verleid werd met licht
en met kleur. één enkel vrachtschip,

een nauwelijks merkbare verschuiving. de jongen
een roerloze vlek, vies weer dat straks
vernietigend uitbarst.

CEO

dat hij altijd een vlinder was geweest, maar hij vergat dat. soms had hij nog onverklaarbare dromen. hij leerde de wetten van de fysica als een oudtestamentische openbaring.

de kortste weg tussen twee bloemen. noemde dat later een evolutionair voordeel. dat kinderen hem niet langer fladderend achternaliepen, dat hij nooit meer als hoge zilversnippers

uit zwart aangezette wolken zou worden geschud bij stormweer in het witte licht van een vlug zakkende zon – hoe zeldzaam dat was –

deerde hem niet, hij telde de zegeningen, telde. heel soms was er iets als een speldenprik, een echo van een vloek, ruggelings.

fiësta met jonggestorven dichter

duiveltjeskermis in de stad. luidruchtige braadlucht,
schransen. monkelend zou Bredero hier toekijken,
mompelend over boeren en grote meneren
de meiden van de Vecht taxeren

en hoe alles kan verkeren. zo ook mijnheer miller,
terrasklever, als het volle blauwe bloesje weer
voor deining zorgt, zichzelf achterna op weg
naar dezelfde file indienne volgend jaar

met hier en daar een bres van magere willekeur.
maar de zon breekt zich in een roemer wijn,
als voor het eerst. mijnheer miller drinkt

op de jonggestorven dichter. zwijgend maakt
hij plaats, vult een wak in het gewoel,
verdwijnt. nooit is zijn blijven lang.